

vedsætningen eller tillige til Parenthesen, saa kommer der forskjellige Fortolkninger, saaledes som der er kommen imellem Rentekammerets Svar af 10de October 1848 og Indenrigsministeriets saavel som Cultusministeriets Svar af 2den Januar 1849. Jeg skal tillade mig tillige at gjøre opmærksom paa, at der fra flere Amter er givet Svar paa Forespørgsler, som staae i Modstgelse til de Svar, som tidligere ere givne af vedkommende Ministerier, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Sagen til videre Fremme og, om muligt, til en Forklaring, som udstrækker sig til mere end det Tilfælde, som her er foreslaaet.

Justitsministeren: Jeg skulde med den ærede Forslagsstiller ansee det ønskeligt, dersom man ved Overholdelsen af de Bestemmelser, der bestaae for Huusmændenes Arbejde ved Ildbrande, kunde skjælnø bestemt imellem det Arbejde, som er nødvendigt til det Offentliges Betyrrelse, og det Arbejde, som skeer tillige til Fordeel for den Brandlidte eller for Brandassurancen. Det er ganske vist, at det kun egentlig interesserer det Offentlige, at Faren for Ildens Udbredelse ophører og at Ilden slukkes, saa at der ikke mere deraf opstaaer Fare for det Offentlige; at derimod Brandtomten ryddes, er efter Sagens Natur egentlig nærmest Eierens eller den Brandlidtes Sag, og kan det ikke foregaae strax, maa det foregaae senere; deri er det Offentlige ikke videre interesseret. Men jeg skulde troe, at det ikke i Praxis kan lade sig gjøre, at adskille disse to forskjellige Forretninger saaledes fra hinanden, at man kan paalægge dem, der ere pligtige til at møde ved Ildbranden, — thi det er ikke Huusmændene alene, men, som bekendt, er det, efter Forordningen af 29de Februar 1792, ogsaa Gaardmændene, der have at udføre denne Forretning med deres Tjenestefolk, — at udføre det, som er nødvendigt, for at betrygge det Offentlige, uden at de komme til at udføre Noget, der kan være vedkommende

Skadelidte til Gavn. Det fremgaaer allerede af Forordningen af 1792, naar man sammenholder den 26de med den 28de §, at Forordningen selv forudsætter, at Rydningen foregaaer imedens det endnu gløder i Grunden, idet det er blevet de Mødende paalagt, at blive saalange, indtil Ilden er ganske forbi; det vil altsaa ikke nytte noget, at man ophævede de Mødendes Forpligtelse til at deeltage i Rydningen, naar man lader deres Forpligtelse til at blive tilstede, saalange det brænder i Grunden, blive staaende; thi deraf vilde saa blot flyde en forøget Byrde for de Mødende, idet man saa vilde være nødt til at holde dem endnu længere paa Stedet, da man ikke saa hurtigt kan see, om der endnu er Ild, der gløder i Grunden, naar man lader alle de sammenstyrte Materialier blive liggende, som naar man strax begynder at rydde. Det er altsaa ikke alene til Fordeel for den Brandlidte, men det er endog til Lettelse i den Forpligtelse, der paa hviler de Mødte, at være tilstede indtil Branden er forbi, naar man tillige benytter deres Hjælp til at rydde Grunden, for desto hurtigere at komme til sikker Kundskab, om der endnu er Ild, der ulmer under de sammenstyrte Ruiner. Jeg troer saaledes at have godtgjort, at der ikke vil kunne strængt sondres imellem den Forpligtelse, som den ærede Forslagsstiller ønsker, at Huusmændene skulle erholde fritagelse for, og den Forpligtelse, der i det Offentliges Interesse nødvendigviis maa vedblive at bestaae; jeg skal derfor tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dersom et saadant Forslag, som det her foreliggende, skulde faae Lovskraft, hvorefter altsaa Rydningspligten ophører, saa vil der dog efter Forordningen af 29de Februar 1792 § 26 paa hvile Mandsskabet Forpligtelse til at forblive tilstede, saalange til Ilden er slukket og saalange den ulmer under Asken, og derved vil altsaa en ligesaa besværlig Pligt vedblive at paa hvile som hidtil, ja maa skee en endnu større.